

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant: asyst. sędz. J. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Oszwałdowskiej-Kocur

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2014 r.

sprawy **R. R. (1)**

oskarżonego z art.278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w C.

z dnia 13 listopada 2013 r. sygn. akt VII K 420/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści uzyskanych przez oskarżonego z przestępstwa przypisanego mu w pkt 1, w łącznej kwocie 900 zł.
2. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ż. D. kwotę 723,24 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

H. B.

UZASADNIENIE

R. R. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 5 stycznia do 26 lutego 2013 r. w J.8, gm. (...)z niezabezpieczonego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech pilarek spalinowych łańcuchowych marki S.model (...), (...)i (...)o łącznej wartości 3 500 zł na szkodę T. K., to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w C., wyrokiem zaocznym z dnia 13 listopada 2013 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt VII K 420/13, uznał **oskarżonego R. R. (1)** za winnego tego, że będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 29 marca 2005 r. w sprawie VI K 77/05 za przestępstwa z art. 283 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 20 sierpnia 2007 r. do 26 czerwca 2008 r. oraz od 11 stycznia do 4 lipca 2010 r., w ciągu 5 lat po odbyciu kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany, w ten sposób, że w okresie od 5 stycznia do 26 lutego 2013 r. w J.8, gm. (...), z niezabezpieczonego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech pilarek spalinowych łańcuchowych marki S.model (...), (...)i (...)o łącznej wartości 3 500 zł na szkodę T. K., to jest za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za przestępstwo to, na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Następnie, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu i obowiązku uiszczenia opłaty.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie §14 ust. 2 pkt 1 oraz § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznał adw. A. N. (czasowo zastępowanemu przez adw. Ż. D.) kwotę 442,80 zł tytułem kosztów obrony z urzędu.

Powyższy wyrok, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaskarżył na niekorzyść oskarżonego prokurator. Zarzucił on orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 45 § 1 kk, poprzez nieorzeczenie obligatoryjnego przepadku korzyści majątkowej wobec P. R., który ten osiągnął w wyniku popełnionego przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec R. R. (1), na podstawie art. 45 § 1 kk, przepadku korzyści majątkowej w kwocie 900 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna i zasługiwała na uwzględnienie. Konsekwencją tego stwierdzenia była zmiana zaskarżonego wyroku.

Przed przystąpieniem do uzasadnienia powyższego stanowiska należy zaznaczyć, że apelujący nie podważał w żadnej mierze ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji odnośnie do winy oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu czy też zasadności wymierzonej kary pozbawienia wolności. Nie podnosił on także by w trakcie postępowania przed tym Sądem, czy też w jego orzeczeniu, dopuszczono się uchybienia z kategorii tzw. bezwzględnych przesłanek odwoławczych, wymienionych w art. 439 i 440 kpk. Takich przesłanek nie stwierdzono również z urzędu. W toku przeprowadzonej kontroli instancyjnej – poza uchybieniem, które wytknięto w środku odwoławczym – nie stwierdzono również żadnej innej okoliczności, która mogłaby zostać uznana za względną przesłankę odwoławczą, tę z art. 438 kpk. W opinii Sądu Okręgowego nie uzewnętrzniała się zatem jakakolwiek okoliczność, która przemawiałaby za uchyleniem, bądź zmianą zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji zarzutów.

Ponieważ apelacja skarżyła wyrok w części rozstrzygnięcia o karze, Sąd II instancji, będąc zobligowanym treścią art. 447 § 2 kpk, a także regułą, że środek odwoławczy wniesiony na niekorzyść oskarżonego może zostać uwzględniony na jego korzyść, rozważył prawidłowość całego rozstrzygnięcia o karze, zbadawszy je pod kątem współmierności. Dla właściwego zrelacjonowania działań w tym zakresie zasadnym będzie przypomnienie, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

Odnosząc te założenia do realiów sprawy, w tym okoliczności przedmiotowo-podmiotowych popełnionego czynu oraz danych osobopoznawczych zebranych o oskarżonym R. R., należało uznać, że kara 1 roku pozbawienia wolności w żadnym razie nie była rażąco niewspółmierna. Trafnie odzwierciedla ona winę, istotną szkodliwość społeczną zachowania i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw. Należycie zostały przy tym wyliczone przez Sąd Rejonowy te elementy działania sprawcy, które świadczyły na jego korzyść albo niekorzyść. Prawidłowymi były też te spostrzeżenia, które organ niższej instancji poczynił odnośnie kwestii braku zaistnienia podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Przechodząc natomiast do rozpoznania zarzutu wywiedzionego w środku odwoławczym, Sąd Okręgowy uznał, że oskarżyciel publiczny trafnie zauważył, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił przepisu art. 45 § 1 kk, który nakazuje orzec

przepadek korzyści majątkowej albo jej równowartości osiągniętej przez sprawcę chociażby pośrednio z popełnienia przestępstwa.

Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, oskarżony R. R. (1) sprzedał dwie skradzione pilarki za łączną kwotę 900 zł. Ponieważ otrzymał on taką sumę łącznie z dokonanych sprzedaży, należało pozbawić go tej korzyści majątkowej. Ponieważ wartość tejże korzyści nie podlegała zwrotowi ani pokrzywdzonemu – ten odzyskał przecież obie pilarki – ani innemu podmiotowi, jak również nie podlegała przypadkowi w oparciu o art. 44 § 1 lub 6 kk, należało orzec jej przepadek na podstawie art. 45 § 1 kk. Sąd Okręgowy orzekł o tym w punkcie 1 swego wyroku, zmieniając tym samym zaskarżony wyrok.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (pkt 2).

W pkt 3 orzeczono natomiast o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 2 pkt 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt 4, § 16 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ż. D. kwotę 723,24 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu. Ponieważ sprawa nie wymagała zwiększonego nakładu pracy adwokata, a rozprawa odwoławcza trwała trzy dni (odroczenia były spowodowane brakiem potwierdzenia, że oskarżony został zawiadomiony o rozprawie odwoławczej), przyznano jednokrotność stawki minimalnej podwyższoną 2 razy o 20% i podatek VAT.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd II instancji orzekł zaś w pkt 4, opierając swe rozstrzygnięcie na art. 634 kpk i art. 627 kpk w zw. art. 624 § 1 kpk. Ponieważ konieczność podjęcia postępowania odwoławczego spowodowana była okolicznością niezawinioną przez oskarżonego, Sąd zwolnił go od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za II instancję. Za takim rozstrzygnięciem przemawiały bowiem względy słuszności.

H. B.